

COSES DEL DIA

¿No ho saben pas? Madrid ha vingut á menos. ¡Qui ho havia de dir! la vila del Os que tant rumbejava mesos enrera pretenent ser la ciutat més rica de Espanya vantantse de pagar més contribució industrial y de consums que Barcelona, tot plegat, ay que tinch, ay que tinch, ens agafa mitja obehina com aquelles dames que vestides de festa tot de sobte els hi dona un treball al passeig y tot-hom s' ha d' enterar que sota aquelles sedes llampantes hi ha un cos que no ha tastat res de dos dias.

Trenca 'l cor llegir la prempsa madrilenya d' aquets darrers dias: tot son miseries. Aquella gran població industrial no existeig, el comer no més se fa á la menuda, y 'ls obrers havent de viurer com á senyors per lo mateix que son de la *villa y corte* no guanyan pera menjar pa y l' inmensa població burócrata havent d' anar *bien trageada* per no fer un feo y fer-nos abaixar la cara devant dels estrangers, ab tants descomptes é impostos tampoch pot tirar. Per aixó 'l municipi obligat á mantenir tantíssima gent se queixa de que no li quedan diners pera fer millores y demana per caritat al Estat ó millor dit á nosaltres que l' ajudém.

Ja es veritat que nosaltres li varem pagar la *Puerta del Sol* el canal de Lózoa, l' Hipódrom y els principals carrers, considerats com á carreteres del Estat, que li subvencioném El Real y mil altres coses y que allí en forma de sous y pensions hi foném una millonada, com també que aquell municipi en concepte de drets de portes y altres cobra una altre millonada, pero ¡que 's aixó pera la gana de la població més gran d' Espanya que

te además la desgracia de trobarse órfana d' industria, de comers y d' agricultura y fins de temps pera pensar en aquestes miseries? Es per aixó que 'l Municipi de Madrid se dirigeig al cor de 'ls espanyols, que 's l' Estat, demanant..... res, una pobresa, dos milions de pessetes anuals pera tapar ses vergonyes y poderse presentar decorosament als ulls de 'ls estrangers.

Y nosaltres podém ferho; nosaltres que vivim en l' abundancia, que tot ens sobra, que tenim els carrers com una plata y sobre tot que tenim l' inapreciable recurs de les nostres suades pera guanyarnos la vida. Fem-ho donchs y en cambi sempre que necessitém d' allí un favor, com per exemple permís pera pagarnos de la nostra butxaca alguna millora, si ho demaném ben demanat y tenim paciència pera esperar un parell d' anys la resolució del *espediente*, bé será molt que no 'ns el concedescan.

X.

CANÇONS ⁽¹⁾

ESPERANT ELS ROSSINYOLS

El teu jardí esclatava
fet un desmay de roses,
xuclantse les carícies
d' un ayre plé d' aromes...
El teu jardí esclatava
y 'ls rossinyols no tornan!...

Els arbres vells florían
guaitant els arbres joves,
á cada dugues brànques

(1) Poesía gnanyadora del premi ofert per don Celestí Devesa, en el Certámen d' enguany.